

HOST

HANS

ROSEN

FELDT

Léto vlků

OD TVŮRCE
TELEVIZNÍCH
SERIÁLŮ MOST
A MARCELLA

Ležela na boku obklopená větvičkami a rašeliníkem.

Okolo hlavy jí bzučeli komáři, ztěžka dýchala, do ztráty vědomí už jen pár nádechů. Oko obrácené k obloze, k jemným mrakům s okraji zářícími růžovou a oranžovou barvou.

Bylo právě teplé období. Kdy se nestmívá.

Pach zánětu cítila už několik dnů, ten jí však nezabije. A nebude to ani hlad. Nasytila se. Poprvé po dlouhé době.

Rána se nechce zhojit, i když se jí snaží udržovat čistou. Od nohy vzhůru se šíří bolest a horkost. Smečka se přizpůsobila, postupovala jejím tempem. Na chvíli. Tři z jejích mláďat se přidala k ostatním, ale to nejmenší zůstalo s ní. Odsouzené ke zkáze.

Ona už lovit nedokázala a ono se to nestačilo naučit.

Nemohla pomýšlet ani na losí mláďata, která bývala ve světlem období snadnou kořistí. I ty nejmenší kusy jí dokázaly uniknout. Na bobule, které mohly utišit nejhorší hlad, bylo ještě brzy. Včera našli trochu masa, zčásti ukrytého a zavánějícího tak, že jí instinkt radil utéct, ale mohli díky němu pokračovat dál. K útesům na kraji lesa, kde našli masa víc. Mnohem víc. Velké kusy, které ani nedokázali sníst.

Pak se svým mládětem pomalu kulhala dál, až se zastavilo, začalo výt, potácet se do strany a nakonec už nezvládlo vstát.

Zůstala u něho, dokud si nebyla jistá, že je mrtvé, a pak pokračovala. Už ne dlouho. Třásla se v křečích a nemohla dál. Upadla do rašeliníku a zůstala ležet na boku.

V teple. Ve světle. Ve věčném světle.

VŠECHNO ŠLO PODLE PLÁNU.

Tedy podle toho původního.

Být na místě jako první, zaparkovat džíp a černý mercedes vedle sebe na blátivé mýtině uprostřed lesa, kterou těžařské vozy a dřevorubecké stroje využívají k nakládání a otáčení. Chladiči směrem k úzké cestě, po níž přijeli. Stočit okýnka, noční zpěv ptáků v jinak dokonalém tichu. A pak zvuk motoru oznamující příjezd Finů.

Objevilo se Volvo XC90, rovněž černé. Vadim sledoval, jak Artom a Michail vzali zbraně a vystoupili z mercedesu. On a Ljuba zároveň vysedli z džípu. Ljuba se mu líbila a věděl, že i on se líbí jí. Několikrát už se sešli, byli spolu na pivu, a když si mohla vybrat, s kým pojede, rozhodla se pro něho. Na okamžik zvažoval, že jí řekne, aby počkala v autě, v bezpečí, protože má pocit, že by se to mohlo zvrtnout. Ale kdyby to udělal, co potom?

Společně zmizet? A žít šťastně až do smrti?

Nevyšlo by to. Jakmile by pochopila, jak to bylo, proti Zagornému by nikdy nešla. Zas tak moc se jí nelíbí, to věděl jistě. A tak neřekl nic.

Volvo zastavilo několik metrů před nimi a čtyři Finové vystoupili. Všichni ozbrojení. Podezíravě se rozhlíželi a postavili se jeden vedle druhého.

Ticho.

Klid před bouří.

Vůdce, vysoký muž s oholenou hlavou a s tribal tetováním okolo oka, kývl na nejmenšího a nejhubenějšího ze svých

lidí a ten zasunul pistoli do pouzdra, obešel volvo a otevřel zavazadlový prostor. Vadim couvl o několik kroků ke kufru džípu.

Potud to byl jejich společný plán.

A pak ten jeho.

Kulka ze zbraně s tlumičem prošla vysokému Finovi stojícímu nejbližší k autu pod okem. Náhlý výbuch lebeční kosti, krve a mozku, když projektil o vteřinu později vyšel týlem ven, přiměl ostatní jednat instinktivně.

Začali střílet v podstatě všichni naráz.

Všichni kromě Vadima, který se vrhl do bezpečí za džípem.

Muž s tetováním v obličejí zavřeštěl a okamžitě vypálil čtyři nebo pět smrtících kulek Michailovi do hrudi. Jeho samého zasáhly dvě, potácivě ustoupil, ale udržel rovnováhu a namířil na Arťoma, který se příliš pozdě pokusil skočit do úkrytu za mercedesem. Několik kulek ho zasáhlo do boku a nohy. S bolestivým kvílením dopadl na suchý štěrk. Krvácející tetovaný muž kolem sebe páčil a s řevem se pohyboval směrem k volvu, odhodlaný uniknout odtud živý. O vteřinu později s chrčením klesl na kolena, upustil zbraň a přitiskl si obě ruce na to, co zbylo z jeho krku.

Odkudsi se ozývala další střelba a křik.

Arťom se vytáhl do sedu a nemotorně se pokoušel zastavit krev tryskající z rány na jeho stehně v témže rytmu, jakým tlouklo jeho vyděšené srdce. Pak se rozlehlo ještě několik výstřelů a on znehybněl, jeho pohled už nebyl zoufalý, ale prázdný, a než se se svěšenou hlavou svalil dopředu, jeho rty se ještě pokusily vyslovit několik neslyšných slov.

Třetí z Finů se ukryl v mělkém příkopu, odkud měl volný výhled pod zaparkovaná auta a odkud také salvou ze své automatické pušky zasáhl Arťoma do beder. Vadim si uvědomil, že i on musí být dobře vidět, a oběhl džíp, aby se ukryl za jedním z velkých kol. Když se schoval vedle vozu, spatřil čtvrtého z Finů, ležel na zemi mrtvý.

Ljubu neviděl.

Z příkopu na kraji lesa se ozvala salva a kulky zvonily o kov na zadní straně kola, zarývaly se do pneumatiky. Jedna prošla skrz a zasáhla ho do boku těsně nad zadkem. Bolest v těle jako bílé zablýsknutí. Zatnul zuby, aby potlačil výkřik, opřel se čelem o pokrčená kolena a schoulil se do klubíčka. Když pomaličku vydechl, uvědomil si, že palba ustala.

Bylo ticho. Naprosté ticho.

Žádný pohyb, žádné hlasy, nikdo nevěštl bolestí ani zradou, neozýval se ptačí zpěv, nic. Jako by i celá mýtina tajila dech.

Opatrně vyhlédl zpoza džípu.

Stále ticho. Stále klid.

Pomalou, pomaličku vystrkoval hlavu, aby měl lepší výhled. Slunce za vrcholky stromů, nad horizontem, scénu před jeho očima ozařovalo měkké světlo, jaké skýtá jediné půlnoční slunce.

Zvolna se postavil, kulka ulpěla ve svalu a tkáni, ale zřejmě nepoškodila žádný důležitý orgán. Přiložil si ruku na ránu. Krev, ale ne tolik, aby nestačilo ji obvázat.

„Ljubo?“

Seděla opřená o zadní nárazník volva, dech mělký, trhavý, šedé tričko pod bundou prosáklé krví, pistoli stále v pravé ruce. Vadim zkontroloval její rány. Krev vytékala volně, nedošlo k poranění tepen. Žádné bublinky, takže nebyly zasaženy ani plíce. Nejspíš by mohla přežít.

„Kdo to střílel?“ zeptala se mezi nádechy a v krvavé ruce sevřela jeho bundu. „Kdo sakra začal střílet?“

„Je s námi.“

„Cože? Jak s námi? Kdo je to?“

„Pojď.“

Opatrně od ní vzal pistoli, zasunul si ji do kapsy a vstal. Sehnul se a pomohl Ljubě na nohy. Křivila tvář bolestí a námahou, ale postavila se. Držel ji okolo pasu, ona ho paží

objala okolo ramen a nechala se vést na prostranství mezi auty. Když došli na dohled od místa, kde padl potetovaný Fin, opatrně se vyvlékl zpod její paže, přestal ji podpírat a ustoupil dvěma dlouhými kroky stranou.

„Promiň...“

Ljuba nejprve vypadala nechápavě, ale pak jí došlo, co udělal, kam ji odvedl. V téže chvíli ji kulka ze zbraně s tlumičem zasáhla do spánku a ona se svalila na zem.

Vadim si přiložil ruku na ránu v bedrech a zhluboka vydechl.

Přece jenom šlo všechno podle plánu.

MĚSTO SE PROBOUZÍ.

Tak jako se probouzí vždycky. Jako se vždycky probouzelo.

Fredrikshamnský mír z roku 1809. Jediným podpisem přišlo Švédsko o třetinu svého území a čtvrtinu obyvatelstva. Ruská říše získala Finsko a tím také Tornio, do té doby největší obchodní centrum v celé oblasti. Nová hranice procházela středem řeky Torne a Švédsko tu najednou nemělo žádné město. Město je třeba, na tom se všichni shodli, ale kde by mělo stát? Návrhů bylo spousta, diskutovalo se dlouho. Zatímco se snažili dohodnout, trpělivě čekala, vyrostla z malé vesničky o několika dvorech v obchodní městečko, až byla nakonec povýšena na město. 1842, rok jejího zrození.

Haparanda z finského *Haaparanta*, což znamená osikové pobřeží.

Následovaly skvělé roky, rostla jako z vody. Ze všeho nejlépe se jí dařilo, když to ostatní měli těžké. Být neutrálním městem na hranici, když je svět ve válce, má své výhody. Opakovaně byla jediným přístavem otevřeným Rusku. Ucho jehly mezi Východem a Západem.

Zboží, dopisy, lidé.

Legální, nelegální, živá, cenná, nebezpečná.

Využíval ji celý svět, ať už šlo o cokoli. Pučela. Vzkvétala.

Dnes je o něco unavenější. Rozhodně klidnější. Pomalu se smrskává. Ne že by se to stalo naráz, ale každý rok je víc těch, kteří zemřou nebo odejdou, než těch, kteří se narodí či přistěhují.

Zná své obyvatele. Sdílí jejich životy, vidí a ví. Pamatuje si je a věří jim. Všechny je potřebuje. Je to město, existuje, jen dokud tu lidé chtějí žít. Jako bůh, který zaniká ve stejné vteřině, kdy v něho přestane věřit i ten poslední člověk.

A tak vítá všechny nové a truchlí po těch, kteří ji opouštějí. Tiše a trpělivě vyčkává na břehu věčně proudící řeky.

PARKOVACÍCH MÍST NA VÝBĚR bylo dost, a tak se Hanna rozhodla pro jedno z volných nejbližší k obchodu se sportovními potřebami Stadium. Vystoupila, a zatímco si zastrkovala košili do kalhot uniformy, rozhlížela se. Když vyjížděla od policejní budovy, přišel na ni nával horka, a i když to trvalo jenom asi minutu, cítila, že jí obličej ještě stále plane a po zádech stéká pot.

A počasí právě moc nepomáhalo.

Už třináctý den v řadě žhnoucí slunce a teploty přes dvacet stupňů, na červen velmi neobvyklé. Díky tomu bylo u nákupního centra u dálnice E4 klidněji. Asi desítka obchodů tu stála v naději, že přitažlivost Ikey přihraje nějaké zákazníky i jim. Dneska to takhle chodí, pomyslela si Hanna, ze zvyku se ohlédla po autě a několika kroky došla ke vstupním dveřím obchodu.

Uvnitř bylo o něco chladněji. Několik zákazníků procházelo mezi kulatými kovovými stojany, nad nimiž nápisy hlásaly zlevnění zboží o čtyřicet až sedmdesát procent. Hanna zvednutím ruky pozdravila ženu u pokladny. Neznaly se, ale věděla, kdo to je. Tarja Burellová, manželka Harald, mladšího bratra Carin z recepce. Žena pozdrav opětovala a zároveň kývla na někoho v obchodě. Hanna hned viděla, komu kývnutí patřilo.

Mladý muž, i jeho si pamatovala. Jonathan zvaný Jonte. Jeho příjmení si nemohla hned vybavit, což znamenalo, že nepatří mezi časté návštěvníky u nich v cele. Pokračovala mezi komínky krabic podél stěny, kterou zdobily obrázky bot

skrývajících se uvnitř. Mladý muž udělal několik nejistých kroků směrem k páru třicátníků, kteří se usilovně snažili se mu vyhnout, ale zároveň mu nechtěli dopřát to potěšení, aby se nechali úplně odehnat, takže se jednoduše pokoušeli předstírat, že neexistuje.

„Můžu s vámi chvilku mluvit?“

Jonte se k Hanně otočil. Pokud by podle voskově bledého obličejů a trhavých pohybů nepoznala, že má tu čest s člověkem se silnými abstinenčními příznaky, pak jeho rozšířené zorničky pochybnostem už žádný prostor nenechávaly. Nejspíš heroin. Nebo subutex. Přístup k němu a tím i jeho zneužívání za poslední roky značně vzrostly.

„Cože?“ vypravil ze sebe mladík dotčeně.

„Jen si chci s vámi promluvit, pojdte se mnou ven.“

„Nic jsem neudělal.“

„Rozhodně to můžeme probrat. Venku.“

Položila mu ruku zlehka na rameno a on ucukl tak prudce, že málem ztratil rovnováhu a musel o krok ustoupit, aby neupadl.

„Dejte mi pokoj. Jen prosím o peníze,“ pokračoval a dál trochu pocukával ramenem. „Žebrám. To není... není to nezákonný.“

„Fajn, ale když nic nedostanete, co děláte pak?“

„Co jako? Co bych jako měl dělat?“

Hanna sledovala, kolik úsilí ho stojí soustředit těkající pohled v nechápavém výrazu.

„Vyhrožujete lidem, že je zbijete.“

„Jo ták, ale to... neudělal jsem to...“

„Ne, ale nemůžete chodit po městě a vyhrožovat lidem. Tak už pojdte.“

Znovu mu zlehka položila ruku na rameno a dočkala se stejné reakce jako předtím, prudký pohyb dozadu, který jako by zbytek těla dokonale zaskočil.

„Dejte ode mě ty tlustý prsty pryč.“

„Jistě,“ odpověděla Hanna a pustila jeho rameno. „Půjďte se mnou ven?“

„Jo, ale nesahejte na mě.“

Hanna o krok ustoupila a pokynula mu paží, aby šel před ní. Muž se na nejistých nohou vydal k východu. Když procházeli okolo krabice se značkovými trenkami, natáhl ruku, sebral několik balíčků a nemotorně se snažil skrýt je pod tenkou bundou.

„To myslíte vážně?“ zeptala se Hanna unaveně. „Myslíte si snad, že na mě venku čeká vodící pes?“

„Co?“ opáčil Jonte nechápavě. Hanna k němu s povzdechem přistoupila, vzala prádlo a vhodila ho zpátky do bedny. Štouchancem do zad dala mladíkovi najevo, že už to stačí. Ten zřejmě pochopil a bez dalších protestů došel k východu.

Když vyšli na ostré slunce, zastavil se a zaclonil si citlivé oči rukou. Hanna ho dalším postrčením nasměrovala k policejnímu vozu. V půli cesty se zastavil, položil si ruku na břicho a předklonil se. Na čele mu vyrazily velké kapky potu.

„Je mi blbě.“

„Protože do sebe láduješ to svinstvo.“

Jonte neodpověděl, ale Hanně se zdálo, že lehce přikývl.

Usadila ho na zadní sedačku a vyjeli. Sklouzla pohledem ke svým rukám na volantu. Snubní prsten byl teď opravdu o něco těsnější, než když si ho na prsteníček navlékla poprvé, a do svých svatebních šatů by se za žádnou cenu nenasoukala, proč by to taky dělala, ale prsty rozhodně tlusté nemá. Není tlustá. Břicho se jí v posledních letech trochu zakulatilo, ale před několika týdny našla na internetu kalkulačku, která po zadání výšky a váhy vypočítá index BMI. A jí vyšlo 27. Uvažovala, jestli má muži na zadním sedadle sdělit vtipnou skutečnost, že její BMI je nejspíš stejně vysoké jako jeho IQ. Pohledem do zadního zrcátka se ujistila, že by mluvila zbytečně, její pasažér seděl s hlavou svěšenou na prsou, jako kdyby usnul.

Jeli dál mlčky. Brzy byli na druhé straně E4, na cestě do víceméně pustého centra města. Zákazníci velkého obchodního domu s nábytkem jen málokdy zamířili do původního centra, jež se rozkládalo na druhé straně evropské silnice, která v jistém ohledu představovala stejnou hraniční čáru jako hranice mezi Švédskem a Finskem vedoucí o několik set metrů dál.

Odbočila doleva u červeného dvoupodlažního domu, kde sídlí redakce místních novin, které teď vycházejí jenom dvakrát v týdnu, a dojela před celkem anonymní podlouhlou budovu ze žlutých cihel, o niž se policie dělí mimo jiné s daňovým úřadem a Státní sociální pojišťovnou.

V garáži zaparkovala na jednom ze dvou volných míst, vystoupila, naklonila se k zadní sedačce a zatřásla s pospávajícím mužem. S jistou námahou se vysoukal z auta ven, a aniž mu ukázala cestu, vydal se ke dveřím do cely. Náhle se zastavil, opřel se jednou rukou o kapotu auta a zasténal. Hanna ho dostihla právě v okamžiku, kdy k ní obrátil prázdný pohled. Jeho zvrátky ji bez sebemenšího varování zasáhly těsně pod bradou, stékaly jí po košili, skrz látku cítila jejich teplo. Okamžitě ji udeřil do nosu jejich zápach.

„Ale do prdele!“

Stačila ukročit stranou, takže další mohutná dávka přistála vedle ní na podlaze a potřísnila jí jenom boty a dolní část kalhot.

Mladý muž se s hlubokým nádechem a trochu úlevným úsměvem napřimil. Hanna se snažila dýchat mělce a jenom ústy, otevřela dveře do malé místnosti, kde se zadržení zapisují, než skončí v jedné z cel, které byly právě teď prázdné. Na ženu, kterou minulý týden zatkli za držení drog, byla uvalena vazba a převezli ji do Luleå. O víkendu tu měli jedno řízení pod vlivem drog, dvě pokuty — jedna za odstavené auto a druhá za návěs s propadlou technickou kontrolou —, v neděli ráno asistovali zdravotníkům, kteří sanitkou odváželi opilou

ženu se zlomeným zápěstím, a u krajnice našli poraženého soba. Cely zůstaly neobsazené.

Chodbou se blížil Morgan Berg s hrnkem kávy v ruce. Když uviděl, co se k němu blíží, zastavil se a o krok ucouvl.

„Zapiš ho,“ nařídila mu Hanna a postrčila Jonteho k lavičce připevněné ke zdi naproti malému registračnímu pultu. Nečekala na odpověď ani námitky, otočila se, vytáhla svou čipovou kartu a otevřela dveře za sebou. Krátká chodbička. Modrá plechová skříň podél jedné stěny, několik židlí, u stropu kabely a trubky. Pro neznalého návštěvníka na první pohled podzemní chodba, ale ve skutečnosti pánská šatna, kterou bylo nutné projít, aby se člověk dostal do té dámské.

Hanna došla ke své skřínce a začala se svlékat. Nevěděla, jestli je to jenom tím zápachem, nebo jestli jí opravdu trochu zvratků vniklo do úst. Bojovala proti vlastní nevolnosti. Vždycky s tím měla potíže — i když byly děti malé a zvracely, vždycky se o ně musel postarat Thomas. Znechuceně si rozeplnula košili a odhodila ji na podlahu. Předklonila se a stáhla si boty a ponožky. Když zazvonil telefon, měla na sobě podprsenku a kalhoty. Nehodlala to vzít, ale přece jenom se na displej podívala.

Uppsala.

Kde studuje Gabriel.

Sice ne jeho číslo, ale mohl to být nějaký kamarád, třeba ztratil mobil, mohlo se mu něco stát. Přijala hovor stručným „Ano, Hanna.“

„Ehm, ano, haló, je to Hanna... Westerová?“ ozval se hlas na druhém konci, který její příjmení nejprve kdesi vyhledal.

„Ano, kdo je to?“

„Promiňte, jmenuju se Benny Svensén a volám z SVÚ.“ Odmělčel se, jako by chvíli uvažoval, jestli má vysvětlit, co SVÚ znamená, ale patrně se rozhodl, že to není nutné. „Chci s vámi mluvit o těch vlčích, je pravda, že tu věc máte na starosti?“

To měla.

Byla vyšetřovatelkou v záležitosti, která se týkala porušení zákona o myslivosti a lovu. Šlo o vlky. Ve středu zavolal rozčilený německý turista a lánanou angličtinou ohlásil, že našel mrtvého vlka. Nakonec z něho dostali údaje o místě. Když tam dorazili, ukázalo se, že se nejedná jen o jednoho vlka, ale hned o dva. Vlčici a jedno mládě. Žádná viditelná poranění, ale že by oba zahynuli přirozeným způsobem necelý kilometr od sebe, se zdálo nepravděpodobné. Každopádně postupovali podle protokolu a poslali těla do Státního veterinárního ústavu, odkud jí teď volá Benny Svensén.

„Patrně ano,“ potvrdila Hanna a potlačila nutkání odplivnout si. „Jestli se tedy jedná o tu vlčici a mládě nalezené ve středu za Kattilasaari.“

„Ano, to je ono, právě teď tu žádné jiné vlky nemáme.“

„To já přece nemůžu vědět.“

„Ne, to nemůžete, ale...“

„Nechme to být. Co chcete?“ Zalitovala, že hovor přijala, nepřála si nic jiného, než se co nejrychleji zbavit zbytku obléčení a osprchovat se. Navíc měla za to, že stejně ví, co ten muž chce. Vlci byli otráveni. Porušení zákona o myslivosti, které bude nejspíš odloženo, jakmile se dostane ke státnímu zástupci v Luleå. Nízká priorita, nedostatečné zdroje, malá pravděpodobnost vyřešení. Vlci se v okolí vyskytují jenom zřídka, pokud ví, nemají tu žádný stálý revír, ale stávalo se, že přišli z jiných částí Švédska, z Ruska, Finska nebo Norska. A když je někdo spatří, obvykle netrvá dlouho, než „zmizí“.

„Příčinou smrti byla otrava,“ pokračoval skutečně Benny a ona viděla před očima, jak předčítá z pitevního protokolu.

„Dobře, tak teď to vím,“ řekla a zároveň si rozepnula poklopec a začala se soukat ven z kalhot. „Mám teď trochu naspěch, tak kdybyste mi ten protokol jen poslal, díky.“ Nemohl přeslechnout, jak moc ráda by už hovor ukončila. Myslela si Hanna. Ale Benny Svensén její signály zřejmě vůbec nezaznamenal.

„Je tu ještě něco.“

„Co?“ zasyčela, nedokázala už svou netrpělivost potlačit. Když uslyšela jeho odpověď, zarazila se, na okamžik zapomněla, že stojí v šatně téměř nahá a pozvracená, nebyla si jistá, jestli slyšela dobře.

Určitě ne.